

aftaler, der indgås. I modsat fald kan regeringen se sig nødsaget til at anvende de magtmidler, som Christianialoven giver mulighed for.« Den tidligere regering fandt på intet tidspunkt anledning til at anvende lovens tvangsmidler, som jeg senere skal komme tilbage til.

Jeg kan så oplyse, at siden 1994 har Christiania betalt for forbrug af leverancer fra det offentlige: vand, el og ejendomsskatter. De er heller ikke så store, for bygningerne er ikke særskilt sat i skat. Det er kun grundværdien, man betaler skat af, men den har de dog betalt.

Værtshusene og restauranterne derude har de fornødne bevillinger.

Ud over det har Christiania forpligtet sig til at vedligeholde bygninger og arealer. Hvert år afsættes der på den såkaldte fælleskasses budget i Christiania et beløb til denne vedligeholdelse, og hvert år skal man så sende en redegørelse for det udførte arbejde til Forsvarsministeriet.

Dengang som nu er lovliggørelsesresultaterne ikke tilfredsstillende. Christiania viser fortsat ikke vilje, og der er mange, alt for mange eksempler på, at Christiania ikke overholder de aftaler, man har indgået med de personer i Forsvarsministeriet, som har ansvaret for gennemførelsen af ordningen derude.

Det er derfor på høje tid, at der bliver tænkt i nye baner og reageret mere håndfast og konsekvent end hidtil. Jeg vil i den forbindelse minde om, at baggrunden for de vidtgående tvangsmidler, der er i Christianialoven, netop var, da man i 1989 vedtog dem, at erfaringerne havde vist, at det ikke var praktisk muligt at håndhæve forbud mod byggeri på Christiania efter almindeligt gældende regler i byggelovgivningen.

Ved loven blev der skabt særlig hjemmel til at udstede tilladelser, påbud eller forbud samt til at håndhæve disse, hvis reglerne for området ikke blev overholdt. Det er Forsvarsministeriet, der direkte kan gå til Christiania og iværksætte fornødne initiativer uden om domstolene. Så der er vidtgående beføjelser, men som sagt har de ikke været brugt indtil for kort siden, nemlig til kort efter at den nuværende regering tiltrådte ultimo november sidste år. Da blev jeg selv for første gang bekendt med nogle uacceptable forhold på Christiania; det drejede sig om et område, som kaldes Sydområdet. Lovens magtmidler blev for første gang nogen sinde taget i anvendelse i den sag netop som et udtryk for den mere håndfaste og konsekvente linje, den nuværende regering vil følge i fremtiden.

I korthed drejede sagen sig om tre ulovlige forhold:

For det første havde man lukket en adgangsvej til Bådsmandsstræde med en port, selv om det netop er en grundlæggende forudsætning for ordningen, at Christiania er et åbent og tilgængeligt område.

For det andet forhindrede Christiania adgang til en boldbane ved at holde banen aflåst.

For det tredje havde man opført et byggeri på selv samme areal – det er det, der i pressen er blevet døbt Sommerhuset – selv om Forsvarsministeriet havde protesteret forinden. Magen til foragt for den ordning, vi i venlighed etablerede, kan man næppe vise.

Kl. 14.35

Christiania lovede at bringe de tre ulovlige forhold i orden, men på grund af ulovlighedernes grovhed, sådan var det min opfattelse, og de tidligere dårlige erfaringer, valgte jeg samtidig at varsle et påbud over for Christiania. Varslingen blev ikke aktuel for så vidt angår fjernelsen af den ulovlige port og låsene på boldbanen. Derimod blev det ulovlige byggeri ikke fjernet inden for den fastsatte frist, og derfor blev der udstedt et egentligt påbud om, at byggeriet skulle være fjernet senest den 8. april 2002. Det er sket efter det for mig oplyste. Sagen illustrerer, at det i den nuværende regering er slut med den langmodighed, der har været.

Ved en gennemgang for kort tid siden, jeg tror her omkring midten af marts, af Christianiaområdet er det konstateret, at der er sket yderligere byggerier uden tilladelse. Der er således eksempler på, at Christiania stik imod aftaler og regler enten undlader at fjerne ulovligt byggeri eller opfører nyt byggeri uden tilladelse. Det bliver der skredet ind over for, det har jeg bare ikke kunnet nå inden debatten i dag.

Christianias manglende vilje til at finde hensigtsmæssige løsninger for området kommer også til udtryk, når man fortsat er afvisende over for at etablere p-pladser på området med henvisning til, at Christiania er et bilfrit område. Som hr. Dalgaard netop sagde, var det tanken, ikke mindst for delområde II og hele Christiania, at det skulle være åbent for den københavnske befolkning og andre, der måtte ønske at komme der. Der er ikke mulighed for at parkere overhovedet derude. Man siger som sagt, at det er bilfrit område.

Det er tankevækkende og svært at tage det argument alvorligt, når vi i ministeriet har konstateret, at der er registreret i alt 220 køretøjer på